

Աւագ Անդրանիկ
Թամանց

ԵՐԵՎԱՆ ԳՐԱՎԱՐԱՆ
2008

ՔՈ ԶԵՌԱԳԻՐՆ Է
ՀՈԳՈՒՄ ՄԱՏՅԱՎԵՈՒՄ...

«Այս լուսը թավշե» բանաստեղծական ժողովածուն ինքնատիպ ձեռագիր է, որտեղ ասելիքը լույսի ու հոգու շաղախ է: Վերից եկող ձայն-հոսքերը միաբանել են այն լսողի զգայարաններում և սպիտակ թղթին հանձնվել թովչական պարզությամբ: Աղճած է, երազանք, որոշիր ինքդ... Բայց և հետաքրքիր է, որ կյանքի իրատեսական պատկերներն էլ հերթ չեն տալիս իրար, միանում են նվազներին, և ծնվում են հոգու թափիշը բացող զարմանալի թեթև, միևնույն ժամանակ առաձգական և ապրված տողեր:

Լսելը Վերինին և Հայտնելու կերպը վաղուց է ծանոթ մեր գրականությանը: Աննե Մարին 21-րդ դարի այս թոհուրոհում նորից Վրձին է վերցնում գուլալելու կյանքի խավարը, մերժելու ամեն խոչընդոտ, որ կիսանգարի մարդուն այզարացին՝ սկսելու իր օրը: Երջանկությունը՝ ըստ նրա, սեր է, կամք՝ շիանձնվելու կյանքի դառնությանը կարևոր պայմանով: Բանաստեղծն այս դեպքում իր գրով կարող է զարմանալի մի հնարքով փրկել մարդուն բոլոր սպառնալիքներից:

Իսկ մեզ՝ ընթերցողներիս, ժողովածուն տալիս է ևս մեկ հնարավորություն՝ ոնկնդրելու խղճի, մաքրության, միևնույն ժամանակ առաջին ընթերցումից չզգացվող ներքին հումկու պայքարից ծնված տողերն այսպիսի հնչողությամբ:

ԱՆԻ ՓԱՇԱՑԱՆ

LL
Անգլիաց
Հայոց թուրքեր

ԻՄԱՍՏՆՈՒԹՅՈՒՆ

Սիրում եմ անժամանակ, լոյն
քեզ հետ խորհեղ,
առանձնանալ խորքիդ անմենկսելի,
ինձ անծանոթ, ծանոթ շերտերի հետ
ու հիանալ մավի, եթերային երազներով
ճերմակ,
մանկան չխաթարվող ու պարզ
հուզումներով:
Եվ անբջանքն այս,
որ սկիզբ ունի, բայց ոչ վերջ,
այնքան պարզ է, տեսանելի,
որքան արևն այս հրացովը,
որտեղ սեր կա անմեղ ու անմարմին,
լուսափթիթ երանությամբ լեցուն:
Ես ուզում եմ
քեզ հետ լուսության մեջ առանձնանալ,
իմաստնանալ այդ լուսությամբ,
ու հանձնվել ծով խոհերին,
դառնալ խղճի, սրտի բարախ,
հանդարտ ձուլվել ծալքերին խոր,
որոնք ունեն և ալք, և հոն:
Ու դուրս գալով անորջներից՝
ոտարորիկ երկար բայլել
մեր ծովափի տաք ավազին,
խայտանքն զգալ ալիքների,
զգվել նրանց, սրանչանալ:
Սիրում եմ անժամանակ ու անբարրատ

խորհեղ քեզ հետ
լուրջանդ խոսուն խորհրդի մեջ
խորասուզվել...
Աշխարհի հետ չունենալով
պարտք ու պահանջ:

Արի նստենք լուսնի գողին
ցայգալոյսի կարտի մեջ,
անէանանք վերին սիրով
ու ցնծագին ուրախությամբ
իմաստնանանք:

Այսօր

աղջկական բոլոր նազանքներս,
հուզումներս արևավոր
քոնն են, Երկիր,
քրոջական նվիրումս,
գորոշներս,
կնոջական կարոտներս
քոնն են, Երկիր...
Մայր չդարձա, թեպետ,
բայց անթեղված այս մայրագութը՝
որպես սիրո առհավատցա,
քոնն է, Երկիր...
Թող քեզ գիրկս առնեմ,
դու լա՛ մի քիչ,
սիրտդ մի՛ քիչ թող հովանա...

ԱՀԱԳՆԱՑՈՂ ՏՎԱՅՏԱՄՔՆԵՐ

Հոգիս լրդում է այս ահազնացող
տվայտանքներում,
ու հեռուն այնքան բաղձալի է ինձ:
Թմվում է, հանկարծ,
թե ձեռքս պարզեմ...

Չէ...

Օվկիան է այդ,
որում
ես՝
ալիք:

Որքան կարոտ կա անցյալի
անգին ակնթարթներում,
որքան հուզումներ,
երեկը, այսօրը
անձրև են դառնում,
իսկ վանդը...

Ծիածանվում է հոյսը հոգուս մեջ.
յավի տեսչանքն է,
որ ինձ չի լրում
յավատեսորեն...
Ու թե կհորդան
առատ արցունքներ,
երջանկություն է;

ԱՄԲՈՂՋԱՑՈՒՄ

Եթե անհրապույր մի պահի զգամ,
որ էլ չկամ,
առանց հապաղելու
իմ գոյի մասին կիհշեցնես դու,
կասես՝ դե՛ վերջ տուր, հերիք եղավ...
Կհորդորես նորեն ու երես կտաս,
վերապրելու նոր հոյս կտաս,
պլշած ու սևեռուն ինձ կնայես,
չես ստիպի,
այլ ցույց կտաս ուղին մաքառելու:
Ըսկնելիս ձեռքդ կմեկնես,
ըսկրկելիս ուժ կտաս նորեն,
շփոթվելուս ի պատասխան,
դու կաղմկես դիտմամբ,
ինձ լսել, սիրել կտաս,
ես-իս էլ կլոեցնես,
չես հանդուրժի կիսատ լինելությունն իմ,
կասես՝ պիտի ապրես, անգամ եթե չուզես,
կասես՝ ամրողացիր
ու մարդացիր էլի,
ապրիր,
իսկ ինչո՞ւ ոչ,
մինչև անգամ և սրբացիր...

Սրբանալը մե՛ղք չե...